

щото главата му опираше у тавана, а другиятъ доста низичкъ. И двамата имаха въ ржцетъ си по една дълга, дебела, огладена дрѣновица (сопа). Отсетне разбрахъ, че тѣ били двамата селски чорбаджии: дългиятъ — дѣдо Гани, кжсиятъ — дѣдо Бою.

— Кого пита ти, бе дѣдо Славе, та си хваналъ това хлапе за даскалъ? — каза дѣдо Гани остро, остро, безъ да каже ни „добро утро“ ни „добъръ день“.

— Комшиитѣ — отговори дѣдо Славъ кротко, като си понадигна едното рамо.

— Че ние тука селски чорбаджии ли сме или лукови глави? Кога ние не знаемъ, то кои сж тѣзи комшии, които, безъ да питатъ, вършатъ кендибашина (на своя глава) работа.

— Ако сме направили лошево, то можете да ни хокате, но ние, сѣкамъ, за селско добро се мжчимъ — отговори дѣдо Славъ.

— За селско добро ли? — изкрещя скокорено дѣдо Гани. — Бе ти ли? Бе, ти ли? сичкото е подъ твойта глава. Ти сѣ тѣзи си кендибашина работи селото въ беля ще вкарашъ, въ борчъ ще го потопишъ, ама хайде де! Азъ да ти кажа ли тебе? — продължаваше да говори дѣдо Гани, като си удряше сопата о земята — у мене ни дете има, ни коте има; менъ школо не ми трѣбва, пкъ даскалъ хичъ. Като си го хваналъ, мисли му и за хака. Отъ насъ петъ пари нѣма. Деветстотинъ гроша за даскалъ! Деветстотинъ е туй!... И то баремъ да е даскалъ, ами едно вчерашно хлапе! Толкозъ пари даватъ ли се? Че още да го храни селото като селски субашъ, ха!

— Ами, даскалъ тѣй ли бива? — обади се и дѣдо Бою, който имаше обичай да мига, като куче на лапавица и комуто очитѣ бѣха червени, като на вампиръ. — Онзи день го гледамъ въ черквата застоялъ като букъ, едно „Господи помилуй“ да каже не може, пкъ даскалъ ще ми бжде...

Азъ въ земята потънахъ. Засрамихъ се най-много отъ ученицитѣ си, които плахо, плахо погледваха ту мене, ту дѣда Славя, ту чорбаджиитѣ. Трѣбваше азъ да си отворя устата, за да кажа нѣщо за свое оправдание.

— Че азъ съмъ пазаренъ само за децата — имъ казахъ — а не за черква, но...

— Ти, мълчи тамъ! Тебе кой те пита, кога ти е байрямътъ? — изрѣмжа дѣдо Бою, като ме прекжсна.

Дѣдо Славъ, като си понадигна дветѣ рамена, възрази:

— Азъ да ви кажа ли вамъ, чорбаджиларъ? Това момче шиндиликъ (засега) сме го хванали само, за да прибира и учи децата ни. Дѣдо Гане бе! Ти ако нѣмашъ дете за школо, ние